

הפרת כללי אתיקה - שימוש ברכוש המדינה ואיחורים (בד"מ 177/02)

תמצית פסה"ד:

עובד המועסק במוסד לביטוח לאומי בסניף ירושלים בתפקיד של מרכז בכיר בנא"מ הורשע בכתב תובענה; בכך שבתקופה שבין השנים 2000 ועד 2002 נהג העובד להגיע באיחור לעבודה זאת על אף שהובהר לו ע"י הממונה כי עליו להגיע לעבודה עד שעה 07:30; בכך שבתקופה שבין החודשים 12/00 ועד 1/01 ב - 11 מקרים השתמש העובד ברכב המשרד מבלי למלא דו"ח נסיעות חודשי לרכב בהתאם לנהלים; ובכך שבתקופה שבין 12/00 ועד 1/01 ב - 23 מקרים השתמש העובד ברכב המשרד לצרכיו הפרטיים ללא אישור הממונה ובחלק מהמקרים אף לא מילא דו"ח נסיעות בהתאם לנהלים.

ביה"ד הרשיע את העובד בכך שפגע במשמעת שירות המדינה, אי קיום הוראות, בהתנהגות בלתי הולמת העלולה לפגוע בתדמיתו ובשמו הטוב של שירות המדינה. ביה"ד התייחס בפס"ד להפרתם של סעיפים בכללי האתיקה ובתקשי"ר כמפורט להלן:

סעיפים בכללי האתיקה

סעיף 3.01: עובד המדינה חייב לשמור על רכוש המדינה מכל סוג שהוא הנמסר לשימוש, לטיפול או להשגחתו ועליו לנהוג בו על-פי כללי החיסכון והיעילות.

סעיף 4.01: בביצוע עבודתו של עובד המדינה עליו לפעול בתיאום עם הממונים עליו ולמלא אחר כל הוראה שניתנה לו כדין על-ידי מי שהוסמך לכך כדין.

סעיפים בתקשי"ר:

סעיף 42.211: במילוי תפקידו חייב עובד לקיים כל נוהל שנקבע וכל הוראה שניתנה לו כדין וכל הוראה שניתנה על-ידי מי שהוסמך לכך או שהיא נובעת מהתפקיד המוגדר שלו, בין אם התפקיד הוא קבוע ובין אם הוא זמני.

סעיף 42.212: עובד חייב למלא כל הוראה אשר נקבעה בתקשי"ר, בכל הודעה של נציבות שירות המדינה וכל הוראה כללית אחרת שניתנה על-ידי מי שמוסמך לכך.

סעיף 42.221: במילוי תפקידו חייב כל עובד לקבל את מרותו של כל ממונה עליו, לרבות שר המשרד, המנהל הכללי, האחראי וכל אדם אחר המוסמך לכך.

סעיף 42.223: עובד חייב לשמור על דיוק בהופעה לעבודה, ולא יעזוב את מקום עבודתו לפני תום השעה שנקבעה לסיום העבודה, אלא אם קיבל רשות מהממונה עליו. עובד רשאי לעזוב את מקום עבודתו בתוך שעות עבודתו רק לצורך ביצוע העבודה, רק אם מילא אחר ההוראות וההסדרים שנקבעו במשרד בקשר לכך.

על חשיבות סדרי הנוכחות בעבודה והמשמעת ציטט ביה"ד מפסק דינו של ביהמ"ש העליון בעש"מ 3/75 בעניין אלפונסו דבש: "לא אמצא כאן, תיאור כל יסודותיו וסימני האפיון של המושג "משמעת". יספיק לצורך הנושא שבפנינו אם אומר כי המשמעת היא בעיקרה מערכת הנורמות, הנהלים והנהלים, המסדירה באופן פעולתה של מסגרת ארגונית בעלת מעמד מיוחד, והקובעת סדריה ובכלל זה חובותיהם וסמכויותיהם של המשרתים בה, בזיקתם זה לזה וזיקתם למסגרת עצמה".

וגם

"הנחת היסוד בבסיס כל מערכת ציבורית הנה כי הנחיות הניתנות על ידי ראשי המערכת יבוצעו על ידי הכפופים להם במורד השרשרת ההיררכית. אכן, הטלת ספק בחוקיות הוראה זו במידת היותה ראויה הנה אפשרית ולעיתים אף רצויה והכרחית, כל עוד זו מתבצעת באפיקים שהותוו לכך בדין. על חובת הציות של עובד הציבור להוראות הממונים עליו עמד הנשיא שמגר בער"מ 1/82 עיריית ת"א יפו נגד רובין.

וגם

בעש"מ 4123/95 - יוסף אור נ' מדינת ישראל: "עובדי המדינה אף הם נבדלים זה מזה. גם אם כולם כפופים לאותו דין, יהיו אלה חוקי המדינה או כללי המשמעת, אין מקפידים עם כולם באותה מידה. ככל שעובד המדינה נושא משרה רמה יותר, שיש עמה אמון רב יותר וסמכויות חזקות יותר, כך יש מקום לדרוש ממנו שיקפיד יותר במילוי תפקידו על טוהר המידות ועל התנהגות הולמת. לעניין זה יש הבדל בין עובד בכיר, הממונה על עובדים רבים, ואמור לשמש דוגמא להם ולציבור, לבין עובד זוטרי".

ביה"ד גזר את דינו של העובד והטיל עליו את אמצעי המשמעת הבאים:

- נזיפה חמורה
- הפקעת מחצית משכורת קובעת אחת שתנוכה ב-10 תשלומים שווים ורצופים
- העברה לתפקיד של סגן מנהלת תחום בנא"מ ובתום 3 שנים יוכל לשוב לתפקידו הקודם או לכל תפקיד אחר שיקבע בהסכמה.